

lemmer af denne ikke kunne staa aldeles frit. — Naar det ærede Medlem for 9de Kreds i Præsterne egen Interesse ønskede, at de ikke lønnedes efter Kapitelstart, saa kan jeg, som jeg allerede tidligere har sagt, tilbøje være enig med ham deri. Ogsaa jeg erkjender, at dette ikke er nogen heldig Lønningsmaade. Men Tienden erlægges nu engang efter Kapitelstart, og, saalænge det er Tilfældet, er det ogsaa rimeligt, at de Embedsmænd, som lønnes med Tiende, dele Risiko med Staten og ere udsatte for de dermed forbundne op- og nedad-gaaende Eventualiteter, der dog iøvrigt kun undtagelsesvis ere særdeles store. Skrider man senere til Tiendens Afsløsning, hvad Udvalgets Flertals Forslag, hvis det maatte blive til Lov, jo aldeles ikke vil være til Hinder for, saa vil det jo ogsaa være temmelig naturligt, at man da kommer til den Lønningsmaade, som det ærede Medlem ønsker, nemlig Lønning med Penge. — Den ærede Sekretær (S. Pedersen) skal jeg svare, at jeg virkelig med den høit-ærede Minister tror, at det er sagt saa tydeligt som vel muligt i §§ 5 og 6 af Udvalgets Flertals Forslag, at Raadigheden over Pensions- og Hjælpefonden ene ligger hos Lovgivningsmagten, og at der altsaa ikke kan være den fjerneste Tvivl om Eiendomsretsspørgsmaalet. Naar man uimodtaget disponerer over en vis Eiendomsgegenstand, saa maa man ogsaa betragtes som Disponent over den, som raadig over den, og der er jo heller Ingen, der vil kunne gjøre Rigsdagen dens Raadighed stridig, naar den omtalte Fond engang er kommen ind paa Finantsloven. Jeg tror derfor, at, hvis man ikke vil erkjende, at det omhandlede Spørgsmaal er blevet afgjort allerede for længe siden, hvad jeg rigtignok tror, at det er blevet, saa er i alt Fald Udvalgets Flertals Forslag aldeles afgjørende i saa Henseende. Det er afgjørende i og for sig, og der behøver derfor ikke at siges mere deri om det paagjældende Spørgsmaal, end der allerede er sagt. — Hvad det Underændringsforslag angaar, der under Nr. 1 er stillet af min ærede Sidemand (Sonne), og som gaar ud paa, at Hjælpefonden allerførst skal overtage Pensionerne for de allerlavest ansatte Embeder,

nemlig for dem paa 220 Td. Byg, og først senere for de andre, saa tror jeg med den høitærede Minister, at dette Forslag er uden nogen reel Betydning. Det vil i Reglen ikke være de mindste Embeder, fra hvilke Præsterne afgaa med Pension; de ville i Reglen have forladt dem, inden de gaa af, og Pensions-tilfældene for disse Embeders Vedkommende ville derfor blive saa overmaade faa, at der ikke kan være nogen Fare ved i § 3 i sidste Stykke at lade dem gaa sammen med den mellemste Lønningsklasse, altsaa med Embederne paa mellem 350 og 220 Td. Byg. Der kan altsaa vel ganske vist ikke være Noget mod det ærede Medlems Forslag til § 3 at indvende, men jeg tror virkelig ikke, at det er nødvendigt. — Jeg maa derimod overfor det nævnte ærede Medlem og overfor det ærede Medlem for 9de Kreds bestemt holde paa den Affattelse af § 8, som Flertallet i Udvalget har bragt i Forslag, fordi jeg er ganske enig med den høitærede Minister i, at det er den mest praktiske Maade at affatte Paragrafen paa, og at man ved en hvilken som helst anden Affattelse, som man giver den, let kommer til at gjøre mere Fortræd end Gavn. Naar det udtrykkelig udtales i den foreslaaede Lov, at Præsterne ere pligtige til uden Forskjel at udføre alle Embedshandlinger uden Bederlag, saa herov der jo i Virkeligheden ganske og aldeles paa Befolkningen selv, hvilke Handlinger den finder det passende at honorere, og hvilke ikke, og derom maa man paa hvert Sted let kunne forene sig underhaanden, saasnart man efter Lovens Udkomme faar en ny Præst. Der er jo saamange Leiligheder, hvor Sogneboerne komme sammen og tale om deres Anliggender, at de ogsaa let maa kunne faa Leilighed til at enes derom, og, hvis man tænker sig, at den anden samtidig foreslaaede Lov, nemlig den om Præsteembedernes Besættelse, traadte i Virksomhed, vil der jo derved endog blive en Autoritet i hvert Sogn, som netop vil kunne drage Omsorg for det heromhandlede Spørgsmaal, og som jo naturligvis vil være henvist til at søge at tilvejebringe Enighed om, for hvilke Handlinger der skal ydes Honorar, og for hvilke ikke, uden at